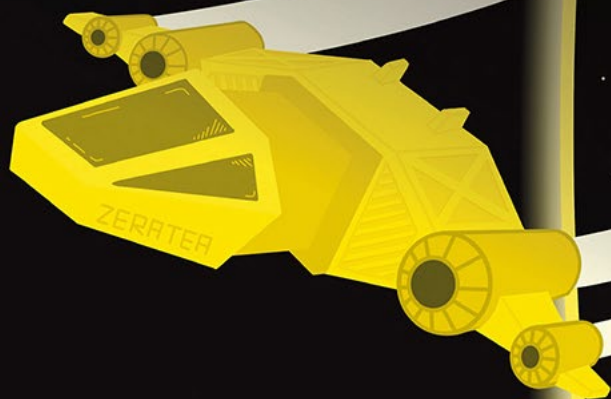


šimon minka

mimo vesmír



Mimo vesmír

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Šimon Minka
Mimo vesmír – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.



šimon minka

mimo, vesmír

● ■ pointa

2026

poděkování

Vezmu to pěkně od začátku. Děkuji čtenářům mé první knihy *O kolečko míň*. Právě vaše ohlasy a nadšení mě postrčily k psaní nového příběhu.

Na řadu přichází úžasných devadesát čtyři lidí, kteří podpořili *Mimo vesmír* v předprodeji. Chvillemi jsem pomalu nedýchal, tak napínavý byl osud knihy. Teď ji držíme v rukou. Nejradši bych vás všechny obešel a možná i s pláčem objal.

Komu rozhodně omotám paže kolem hrudi, jsou máma a táta. A přijde mi, že ať je sevřu třeba milionkrát, nikdy s tím neskončím. Podobně to mám i u zbytku rodiny. Protože jak vyprávění naznačuje, ti nejbližší jsou nejdůležitější.

Rád bych řádky uzavřel velkou fanfárou pro mé knižní spolupracovníky. Jane, Martino, Danieli a Martino, jsem moc rád, že jste se přidali. Dali jste do toho všechno! Děkuji!

Rodině

01.

Nejtemnější tma, jaká může existovat, a v ní miniaturní bílé světýlko. Tak moc vzdálené a nevýznamné. Tedy jak pro koho. Všudypřítomnou černotu z ničeho nic prozářil paprsek modrého světla. Raketové trysky malé vesmírné lodi Zeratea. Ta by se o světýlko zajímala hodně. Nebo přesněji, její posádka. Jen o něm ještě nevěděla. Proto nebylo nic divného na tom, že se od něj čím dál tím víc vzdalovala.

Na kapitánském můstku panovala blbá nálada.

„Sem ti říkal, ať na tu páku nesaháš! Že to táta nemá ještě zmáklý,“ rozkřičel se Sen na svého bratra, sedícího vedle něj v křesle prvního důstojníka. On sám si hověl v kapitánském, plné ruce práce s řízením.

„Brácha, s tebou není žádná sranda,“ povzdechl si Mawerick. „Navíc, to ty jsi přišel s nápadem proletět se v tátový lodi.“

Byla to pravda, o pár let mladší Mawerick, jindy expert na lumpárny, by s tímhle fakt nepřišel. Vzít bez dovolení tátovu loď bylo i na něho moc. Ale nechal se od Sena překecat. A teď seděl tady. „A to je vlastně kde?“ honilo se mu hlavou. Zatahal bráchu za rukáv letecké kombinézy: „Brácha, kde jsme?“

„Nemám šajna,“ odpověděl mu Sen, už trochu klidněji. „Ale musí to být sakra daleko od domova, ta tma kolem je divná, vůbec to tu nepoznávám.“

Sen s tátou občas létal, jenže vždycky jenom na sousední planety.

„Tohle slovo bys používat neměl,“ ozval se za nimi hlásek malé holčičky. Oba bráchové se otočili na svých křeslech.

„Zajo! Co tu sakra děláš?“ vykřikl na ni Sen.

„A zase jsi ho použil. Maminka říkala, že sakr...“

„Blá, blá, blááá,“ naznačil rukou Sen pohyb úst. „Maminka říkala. To mě vůbec nezajímá. Jsi v pořádném průšvihů.“

„To vy taky,“ zašklebila se na bratry. Bylo jí sice teprve šest, ale blbá nebyla.

„Má pravdu,“ podíval se Mawerick na bráchu. „A ke všemu ještě nevíme, kde jsme.“

„Kluci, bacha!“ Zaja vyděšeně ukázala prstem dopředu.

Kluci se okamžitě otočili, aby zjistili, co jí tak polekalo. Jejich loď letěla setrvačností dál rovně a přímo před nimi se najednou objevila jiná loď obřích rozměrů. Nesvítla, proto si jí nevšimli včas.

„Sakra!“ zařval Sen, aby ‚potěšil‘ ségru. Chopil se zas řízení a jen tak tak zvedl jejich plavidlo směrem nahoru. Při tom křikl na sourozence, ať se pořádně něčeho chytí.

„Uff, tak to bylo teda o fous,“ oddechl si Mawerick.

„Ségra, jsi v pohodě?“ houkl na ni přes rameno Sen.

Nic se neozvalo. „Sakra,“ udeřil rukou do ovládacího pultu před sebou a málem při tom zmáčkl jedno z tlačítek. Okamžitě mu vyhrkly slzy. Ségra byla občas otravná, ale měl ji moc rád. Aby zjistil, co se s ní stalo, musí nejdřív vrátit loď do vodorovné polohy, teprve pak se bude moct odpoutat. Naštěstí to netrvalo dlouho. Loď, kvůli které tu jejich zvedl nahoru, se teď nacházela pod nimi.

Zaja ležela bezvládně na opačném konci lodi. Sen si vedle ní klekl, srdce mu bušilo neskutečnou rychlostí. Podíval se jí do tváře. Čelo měla na jednom místě rozseklé, ale jinak vypadala v pohodě a dýchala. ‚Muselo ji to omráčit,‘ pomyslel si a začal ségru lehce poplácávat po tváři a mluvit na ni. V tu chvíli si uvědomil, že má vlastně ještě jednoho sourozence, kterému předal řízení. Mawerick se určitě musí bát o sestru stejně jako on.

„Je v pohodě. Dostala ránu do hlavy a omdlela. Trochu jí teče krev, ale není to nic hrozného,“ zavolal na bráchu. Zepředu se ozvalo jen úlevné: „Uff.“

Zaja přišla k vědomí. „No konečně,“ přitiskl si ji Sen radostně k sobě, „ty jsi mi teda nahnala strach.“

Sestru ošetřili a konečně nadešel čas řešit, kde to vlastně jsou. Sen zkoumal mapy na dotykové obrazovce ovládacího panelu. Bylo to marné. Žádnou oblast podobnou té, kterou letěli, nenašel. Napadlo ho zapnout GPS, jenže ani s tou nepochodil. Museli být mimo dosah satelitů, a to už bylo co říct. Protože těch bylo tolik – a lítaly všude.

„Vůbec to nechápu,“ oznámil Sen sourozencům. „Nejsme nikde!“

„Jak to myslíš, že nejsme nikde?“ zeptal se Mawerick.

„Jak asi?“ podíval se na něj Sen. „Že nás nemůžu nikde najít. Sakra!“ vykřikl zoufale.

„Co když jsme v černý díře?“ odpověděl mu brácha otázkou.

„To je blbost. O černých dírách jsem toho četl hodně a takhle to v nich nevypadá.“

„A co když jsme...“ To se ozvala Zaja, ale samou hrůzou z toho, kde by mohli být, jí došla slova.

„Kde jsme?“ vykřikli oba bráchové.

To Zaju vyděsilo, až ztratila řeč. Nakonec tichým hláskem větu dokončila: „Mimo vesmír.“

Bráchové vytřeštili oči. „Jak tě tohle napadlo?“ zeptali se naráz.

Chvilí jen tak stála a pak se posadila do křesla, co bylo za ní. Nacházelo se víc vzadu a v mezeře, takže měla výhled i odtamtud. „No... Dědeček mi o tom vyprávěl. Že za koncem vesmíru je místo, kterému se říká Mimo vesmír. Moc se toho o něm neví, protože se odtamtud ještě žádná loď nevrátila,“ odpověděla.

„Myslíš, že ten tvůj Mimo vesmír je něco jako na Zemi Bermudský trojúhelník?“ řekl Sen.

„Co je Bermudský trojúhelník?“ Zas tolik toho totiž o Zemi nevěděla.

Na planetě Dexa, která byla naší planetě velmi podobná a odkud sourozenci pocházeli, se o Zemi neučili. Možná proto, že jí byla tak podobná.

Jisté rozdíl by se ovšem našly. Například na Dexe neměli právě zmíněný Bermudský trojúhelník. No a tím asi tak končíme, další jsou nepodstatné.

„To je místo, kde se ztrácí lodě a letadla,“ vysvětlil sestře Sen.

„Aha.“

„No, jestli se odtamtud nikdo nevrátil, jak se ví, že něco takového jako Mimo vesmír existuje?“ přidal se do debaty Mawerick.

„To nevím, ale já to dědovi věřím. A viděl jsi tu loď?“ podívala se na něj tázavě Zaja.

„Neviděl!“ vykřikl Mawerick. „Teda jo, viděl, ve chvíli, kdy jsme do ní málem narazili.“

„No právě! Vůbec nesvítí. Kdo ví, jak dlouho si tu bez motorů takhle poletuje? Dny, roky, nebo rovnou celá staletí?“ Zaja byla svým uvažováním věkově napřed. Ve škole to proto často mívala těžké. Teď by se jim její znalosti mohly hodit.

„Podívejte!“ upozornil ostatní Sen, který se už zase věnoval řízení. Zaja s Mawerickem se zadívali do předních skel jejich vesmírné lodi Zeratea. Pár metrů před nimi se objevila další tři plavidla. Už ne tak velká, jako byla předešlá loď, kterou nechali za zády teprve před deseti minutami. Ani tentokrát je na jejich přítomnost neupozornilo žádné světlo.

„To mě podrž,“ vyvalil Mawerick oči. „Ségra snad bude mít pravdu.“

„Radši bych neměla,“ povzddechla si Zaja.

„Klid, to bude dobrý,“ usmál se na ni Sen. „Teď se oba připoutejte, domů se dostanem. Slibuju.“ S pořádnou dávkou odhodlání sáhl po páce, díky níž se ocitli v téhle neznámé končině vesmíru. Vlastně nevesmíru.

Nestalo se nic.

„Co je to sakra za vynález, co funguje jenom na jedno použití,“ rozčiloval se Sen.

Najednou se lodí rozblikala červená světla a z reproduktorů na zdech se ozval robotický hlas: „Kritický stav paliva!!! Kritický stav energie!!!“

„No skvělý, horší to už být nemůže?“ zeptal se už úplně vytočený Sen.

„Může!“ vykřikl Mawerick a rychle si přepnul řízení k sobě. Jenže pozdě.

Ozvala se velká rána. Pak se špička lodi naklonila, posádkou to škublo v křeslech a ránu vystřídalo dlouhé nepříjemné skřípání kovu o kov. Zeratea klouzala po vršku dalšího vraku lodi. Když jí došla setrvačnost, zastavila a s dalším hlukem se vrátila do vodorovné polohy.

Reproduktory se znovu ozvaly: „Kritický stav paliva!!! Kritický stav eneeeeee...“ Celá loď se vypnula a sourozenci se ocitli v naprosté (a vzhledem k tomu, kde se nacházeli, doopravdy úplně naprosté) tmě.

Zaja se rozbřečela. „Já... já... já chci domů,“ dostala ze sebe stěží.

Mawerick vstal z křesla, mával před sebou rukama, aby Zaju našel. Rozepnul jí pásy a pevně si ji přitiskl k sobě. „To bude dobrý,“ řekl tiše.

„Hej, brácha, nevíš, kde najít nějaký světlo?“ zvýšil hlas Sen, aby ho bratr dobře slyšel. Chvilí totiž nedával pozor a v té tmě si nevšiml, že je Mawerick hned za ním.

„Ty snad nevidíš, že mám důležitější věc na práci? Než shánět nějaký blbý světlo?“ odsekl. Pak mu to došlo: „Jo... nevidíš. Promiň, je toho na mě nějak moc.“

„Já mám světlo!“ vyškubla se Zaja z bratrova sevření a s překvapivou mrštností zamířila do zadní části lodi.

„Jen opatrně, ty moje torpédo,“ zavolal za ní Mawerick, „aby sis znova neublížila.“

Ale to už se plavidlem rozzářil kužel bílého světla malé baterky.

„Super. Asi náhodou nemáš ještě další, co?“ přišel Sen k Zaje a baterku si od ní vzal. Na to, jak byla baterka malá, svítila silně. Mít jich víc, bylo by to lepší.

„Baterku ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale mám tohle,“ sehnula se a podala mu šest tlustých svítících tyček.

„Bezva,“ zajásal Sen a pak se podíval, odkud je vlastně vytáhla. Zatím nebyl čas probrat, kde se Zaja schovávala, že si jí vůbec nevšimli. Její batoh ležel v malinkém dutém prostoru za snad ještě menšími dvířky v pravé boční zdi. Těsně před zádí, která se celá sklápěla a tvořila tak dveře.

„Tady ses schovávala?“ vytřeštil oči Sen. Sestra přikývla. „Jak ses tam u všech všudy vešla?“

„A není to jedno?“ vložil se do rozhovoru Mawerick. „Musíme vyřešit, co dál.“

Po dlouhé debatě bylo rozhodnuto. Sen, nejstarší a nejzkušenější ze sourozenců, se vydal ve skafandru ven. Musel použít přetlakovou komoru v zadní části lodi. Komora nějakou záhadou fungovala i bez energie. Neměl tušení jak, ale byl za ni rád. Otevřením hlavního vchodu by jinak podtlak pravděpodobně sourozence vytáhl ven a v prázdnotě by se udusili.

Úkol zněl jasně. Zjistit, jak je na tom jejich loď zvenku. Uvnitř se zdála být v pořádku. Tedy až na vyčerpanou energii a palivo. To byl trochu nepříjemný fakt.

Proto měl Sen ještě jednu misi, a věděl o ní jen on. Chtěl se podívat, jestli by se nedalo nějak dostat do vraku, na kterém nechtěně přistáli. Třeba by v něm našli něco, co by jim mohlo pomoci. Jistý si tím nebyl – z toho důvodu to neřekl ostatním.

Uběhlo půl hodiny, nebo hodina, co Sen opustil Mawericka se Zajou a nechal je ve tmě? Rozhodli se svítilkami tyčkami zatím šetřit. Pro jistotu. A baterku si vzal on. Na palubě Zerately jim doba, kdy byl bratr pryč, připadala jako věčnost.

Ozval se tlumený zvuk otevírání dveří. Do lodi dopadl paprsek světla z přetlakové komory.

„Už je tady,“ vyskočila radostně Zaja z podlahy, kde doted' mlčky seděli, a vrhla se za světlem. Bratr ji okamžitě následoval.

„No konečně, už jsme se o tebe začínali bát,“ spustil Mawerick, když byl Sen zase mezi nimi. A Zaja? Ta ho samou radostí, že ho zase vidí, málem povalila.

„Pche... Na mě,“ ukázal na sebe Sen prstem, „na šestnáctiletýho dexana, je i tenhle Mimo vesmír krátkej.“

„Tak se přede mnou nevytahuj, že ti je už šestnáct. A radši nám řekni, co jsi zjistil,“ ušklíbl se Mawerick, který měl těchhle keců, že je jeho bratr o tři roky starší, už dost. Na druhou stranu byl rád, že to nemusel být on, kdo šel ven.

„Chill, brácha, dělám si srandu. Vlastně to chvíli vypadalo dost napínavě,“ přiznal Sen.

„Jó? Co se stalo?“

„Nějak mi v pravý botě blbnul elektromagnet. A noha mi pak odlítávala od kovový konstrukce lodi. Báł jsem se, aby nezačala šílet i ta druhá. Byl jsem rád, že jsem se nechal překecat od ségry a připnul si na sebe pro jistotu i to ocelový lano. Kdyby mi totiž selhaly obě a já ho neměl, tak už si lítám kdo ví kde.“

„Vidíš, někdy je lepší nemachrovat a radši dbát na bezpečnost,“ poučila ho Zaja dospělácky.

„No, a jak to tam venku vypadá?“ vrátil se k tomu nejdůležitějšímu Mawerick.

„Na lodi je pár škrábanců po celý špičce. Ale jinak snad v pohodě. Zbylou energii, co jsme měli, nejspíš Zeratea využila na vytažení záchytných nohou. Díky nim se pořád držíme na tom vraku,“ prohlásil Sen.

„A pak že táta není vynálezce. Ta loď má vlastní inteligenci,“ vykřikl užasle Mawerick.

„Možná jo. Na vraku nás drží, ale z něj se nedostaneme.“ Na moment se odmlčel. „Ne bez energie.“ V obličejích svých sourozenců spatřil výraz beznaděje. „Nicméně našel jsem vchod do toho vraku a nějakou nepochopitelnou záhadou se mi ho podařilo otevřít. Muselo jít o mechanický systém. Neboooo...“ Sen schválně přestal mluvit.

„Nebo tam mají nějakou energii,“ vypískla nadšeně Zaja. Senův záměr s nedořčenou větou splnil svůj účel.

Mawerick se podíval na oba sourozence. „Jestli tam energie je, dokážeme ji využít? Myslím nějak dostat do naší lodi? A co když tam na nás čekají ozbrojení nepřátelé?“

Zatímco Zaja nad otázkami přemýšlela, Sen jen pokrčil rameny. „To nevíme,“ řekl. „Tak budeme hlasovat. Kdo je proti tomu, aby se udělal průzkum vraku?“

Do vzduchu vyletěla jen Mawerickova ruka.

Sen se vítězoslavně usmál: „A kdo je pro?“ Okamžitě zvedl ruku. Zaja ho následovala, krátce nato změnila názor a dala ji zase dolů. Sen se na ségru zamračil.

„Takže je to nerozhodně,“ usmál se tentokrát Mawerick.

„Kecy, Zaja ji tam měla taky. Takže se koukej připravit, brácha!“ přikázal mu Sen.

„Hej, to není fér!“ řekla naštvaně Zaja.

„Ale jo, nemělas tu ruku zvedat, když se ti to nelíbí.“

„Tak jdu s vámi,“ dupla do podlahy, až to zadunělo. Nejspíš v tom místě byla podlaha dutá.

„Na to zapomeň!“ ukázal na ni Sen prstem. „Tohle rozhoduju já.“

„Jdu,“ dupla si znovu protestně do podlahy. Občas v ní chování šestiletého dítěte přece jenom bylo.

Mawerick se podíval na bráchu. „Hele, možná opravdu není úplně nejlepší nápad nechat ji tu samotnou.“

Sen protočil oči, přiznal svou prohru a kývl na souhlas. Bez dalších debat vystrojili i ségru.

03.

Cesta ke vchodu do vraku byla delší, než Mawerick čekal. Ale vysvětlovalo to, proč byl brácha předtím tak dlouho pryč.

Ještě delší ji dělala Zaja, která měla na sobě skafandr poprvé a neuměla v něm chodit. Naštěstí se skvěle přizpůsobil její velikosti, kdyby to neuměl, nedostali by se nikam. Zdržovalo ji i ocelové lano, každý z nich byl připoutaný svým a to její se nejspíš blbě odvíjelo. Nebo na něj byla moc slabá.

Sen šel jako první, pravidelně se zastavoval a otáčel, aby ostatním posvítil na cestu. Měli s sebou i svítilny tyčky, ty si nechávali pro případ nouze. Zas tak dlouho zářit nevydrží.

„Hele, Zajo, přestaň se kochat tou černotou kolem a pohni sebou!“ zakřičel Sen na pomalou sestru. Zvuk se přenášel do helem skafandrů, rvát bylo zbytečné.

„Prosím, přestaneš na ni být hnusnej?“ zkoušel na něj nejprve po dobrém Mawerick, který ho taky slyšel a byl uprostřed.

„No dobře, promiň, ségra. Mohla bys prosím zrychlit?“ ozval se znovu Sen.

„Nemůžu, nejde to,“ odpověděla.

„Jak jako, že to nejde?“ zeptal se Sen.

„Lano, asi se zaseklo,“ řekla zoufale.

„Do háje. Vydrž, hned jsem u tebe,“ vyrazil k ní.

Nejdřív za sestřino lano tahal a škulal. Nepovolilo ani o kousek. Sáh po své karabině a odcvaknul se z kovového oka přichyceného ke skafandru. Zaja se na něj vyděšeně podívala: „Co to děláš?“

„Vyměníme si provazy a zkusím ten tvůj celou mou váhou odsek-nout,“ odpověděl jí Sen a pokračoval v činnosti.



„Ale teď nemáš žádněj!“ zatajila dech.

„Neboj, mám přece elektromagnetický boty. Navíc se pořád jednoho držím,“ zatřepal levou rukou a sestrou to lehce škublo. „Tak, a už mám,“ prohlásil, když pravačkou dokončil práci.

K jejich smůle však ani tenhle plán nepomohl.

Nakonec nechali Zajino lano jen tak poletovat v prostoru a jí připevnili to Senovo. Chlapec se ho jen držel. Dohnali Mawericka, ujistili se, že jeho lano je v pořádku, a pokračovali dál.

Asi pět minut. Pak se Zaja znovu zastavila a Sen do ní vrazil. Hned nato se do chumlu připojil i Mawerick.

„Co se zase děje?“ zeptal se Sen, tentokrát přátelsky.

„Podívejte, světlo!!!“ vykřikla nadšeně Zaja a ukázala prstem. Sen na něj musel posvítit, aby oba viděli, kam vůbec ukazuje.

Bylo tam. Světlo. No, spíš světýlko. Bylo tak miniaturní, tak moc vzdálené... A přesto hned přitáhlo jejich pozornost. Po dlouhé době spatřili v nekonečné tmě první světlo, které nepocházelo z jejich lodí. Co bylo zač? Zatím nevěděli.

Ale rozsvítilo v nich naději, že ještě nejsou úplně ztraceni.

Zbytek cesty ke dveřím všichni mlčeli, zato uvnitř vraku už to Mawerick nevydržel. „Co si myslíte, že to je?“ zeptal se a sourozenci se na něj nechápavě podívali. „Myslím to světlo,“ ujasnil.

„Možná další loď, ale teď je to jedno. Máme jinou práci,“ prohlásil Sen a posvítit do temné chodby, do které slezli po žebříku za venkovními dveřmi. Ocelová lana nechali přidělaná nahoře, tady by jim překážela.

Byla to dlouhá chodba, na jejíž konec nedosvítíl. Sen udělal prudký pohyb rukama, jestli se náhodou nesepnou automatická světla. Nic. Asi na tom loď s energií tak dobře nebyla. Pokud vůbec nějakou měla.

Procházeli vrakem dál. Bok po boku, aby dobře viděli. Zatím toho moc k vidění nebylo. Jen bílé kovové stěny a sem tam na ně nalepený nějaký sloup. Žádné dveře, žádný displej, co by upoutal jejich pozornost. „No je tohleto možný?“ postěžoval si Mawerick.

„Klid, brácho, ještě jsme nikam nedošli,“ odpověděl mu Sen. A měl pravdu, udělali zatím jen pár kroků. Třeba na konci chodby něco najdou.

Našli. Díru dolů, bez žebříku. Naštěstí měli pořád funkční elektromagnetické boty. Podlaha před nimi nabrala sklon pětáctýřiceti stupňů. Takže se po ní dalo pohodlně přejít a díra se pro ně stala zase chodbou.

Byl to dobře vymyšlený systém pohybu a tou dobou známý po celém vesmíru, měla ho už skoro každá větší loď. Nebylo potřeba vytvářet umělou gravitaci. To žralo víc energie než elektromagnetické boty pro celou posádku. A kdyby selhaly, pořád na stěnách nechávali držáky.

Tentokrát v chodbě našli zasouvací dveře. Mawerick zmáčkl tlačítko vedle nich, jestli se náhodou neotevrou. Ozvalo se cvaknutí, ale tím to haslo. Zklamaně svěsil hlavu.

„Budeme hledat dál,“ položil mu Sen ruku na rameno.

Prošli dalšími asi třemi chodbami, než konečně objevili otevřenou místnost. Zaja se do ní nedočkavě vrhla. Bratři ji následovali.

„Ááááá!“ zapištěla vyděšeně, když místnost zalilo světlo baterky a ona spatřila ty kryboxy. Obklopovaly je ze všech stran. V každém z nich se nacházela pomalu se rozkládající těla členů posádky. Obličje měli vyděšené a jako by se roztékali.

Mawerick sebou škubl znechucením. „Fůj, jdeme pryč, hned,“ zavelel. Stejně rychle, jako Zaja do místnosti vpadla, z ní i vypadla.

Na chodbě se na sebe všichni podívali.

„Co se jim sakra stalo?“ vydechl Sen.

„Nevím,“ pokrčil rameny Mawerick. „Ale zjišťovat to teda rozhodně nebudu. Do tý místnosti. Mě už nikdo. Nedostane.“

Sestra vedle něj se rozbrečela. Mawerick se jí podíval do tváře. Z neonově oranžových očí jí tekly proudy slz. Neonové barvy duhovky byly pro dexany typické a ty její byly fakt intenzivní. Dexan by řekl, že snad umí i svítit. To neuměly, leda že by to ségra celá ta léta tajila. Ne, byla to pravda.

„Možná nebyl úplně dobrý nápad brát tě s sebou,“ pohladil ji Mawerick po helmě skafandru v místě, kde by normálně nahmatal tvář.

„Chci domů,“ chytla ho za tu ruku.

„Dobře, vrátíme se na loď,“ řekl Sen.

„Ne, já myslím domů. Na Dexu. Za tatínkem a maminkou,“ upřesnila.

Sen k ní přešel a klekl si, aby jí viděl do tváře. Na svůj věk byl neobvykle vysoký, měl dva metry a dva centimetry. To byla průměrná výška dospělého dexana, v dvacátém pátém roku života. Ne v období, které bychom my na Zemi nazvali pubertou.

„Proto jsme právě tady,“ ujistil ji Sen. „Musíme najít něco, co by nás odtud domů dostalo,“ vysvětloval.

Zaja kývla hlavou. „Dokážeš s náma ještě chvíli pokračovat?“ zeptal se. Opět kývla.

„Super, jdeme dál,“ prohlásil Sen. „Další místnosti nejdřív radši prozkoumáme my, než tě do nich pustíme,“ dodal a vzal ségru za ruku.

Ale další dveře v chodbě byly zase zavřené a ani s nimi otevírací tlačítko vůbec nepohnulo, jak hned zjistili. Nijak zvlášť je to nepřekvapilo.

Zaja začala být hladová a unavená. Není divu, dnešní den pro ni musel být po všech stránkách strašně vyčerpávající.

Tím se rozhodlo. Průzkum skončil.

Všechny je to probudilo v tu samou chvíli. Tmou se neslo trojité hlasité lapání po dechu. Na lodi docházel kyslík.

Sen spadl z vrchní postele palandy. Na zemi rozsvítil baterku a pokusil se, celý pomlácený, postavit na nohy. Dalo mu to v aktuální situaci zabrat, ale povedlo se. Postele byly na stěnách hned za kapitánským můstkem. Jak nejrychleji dokázal, přesunul se do zadní části lodi. Popadl dvě malé kyslíkové láhve s hadicemi a maskami, přidělané u přetlakové komory. Jednu masku si okamžitě přiložil k obličeji a nadechl se.

Vrátil se dopředu. Nejdřív k dolní posteli palandy. Tam seděla Zaja. Moc dobře na tom nebyla. Během pár vteřin jí nasadil masku a položil láhev vedle ní. S tou druhou se přesunul naproti k Mawerickovi. Jemu masku k hlavě jen přiložil, oni dva se budou muset střídat.

Brzy se cítili o něco líp, nicméně zůstat tak napořád nemohli. Co nevidět jim dojde i tenhle kyslík. Navlékli si proto znovu skafandry. Do těch ještě nějakou zásobu kyslíku měli. Otázka je kolik. Musejí rychle zprovoznit loď.

Sen zjistil, že oprava Zeratey jim moc nepomůže. Tedy co se týče dýchání. Jak se v lodi vytvářel kyslík, od táty věděl. Vděčili za něj jedinečné rostlině z planety Dexa. Na žádné jiné planetě byste ji nenašli. Měla velké kulaté zelené listy obklopující fialový kužel o velikosti pozemského dopravního kuželu postaveného na špičku. Pravidelně se nahoře otevíral a zavíral. Vypouštěl při tom vzduch, co se dal dýchat.

Sama kytka energii nepotřebovala, zato vyžadovala velké teplo a světlo. Pocházela ze sopečných oblastí Dexy. Tyhle podmínky teď neměla. A jak Sen zjistil po tom, co otevřel prostor v podlaze uprostřed lodi, kam ji táta umístil, celá uschla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mimo vesmír***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.